

ще го намѣря . . . “ — си каза тя и се отпра-
ви на пѣтъ . . .

Близко е морето. Върви тя и си мечтае
за скорошна радостна срѣца, за близко шас-
тие . . . На кръстопѣтя гарванъ иди на срѣ-
ща ѝ, па зловещо грачи . . . „И шу! И шу!
Птицо проклета! Защо грозно грачешъ? За-
що жално плачешъ? . . . “ Пропѣди тя пти-
цата, ала нѣкаква тягостна мисълъ загриза
душата ѝ . . .

Стигна въ града и лесно се научи, че
Янко е станалъ слуга на параходѣтъ, който
отпѣтувалъ за Америка . . .

VI. Край.

Огорчената отъ това майка се отправи
при главния търговецъ — господаръ на па-
рахода и го запита: „Господине, скоро ли
ще се завърне вашиятъ параходъ отъ Аме-
рика?“

— Никога, госпожо, отговори той нажа-
лено. Тя остана като грѣмната.

— Е . . . че . . . какъ тѣй никога? . . . За-
пита тя.

— „Да, никога, никога, госпожо . . . “ Тър-
говецѣтъ умишлено клатѣше глава и четѣше
нѣкакви телеграми . . .

— „Да . . . никога . . . Моя параходъ се
ударилъ о една скала всрѣдъ океана, раз-
билъ се на парчета и потъналъ . . . Нищо
не се спасило . . . Милиони загубвамъ . . . И
хората се издавили до единъ . . . Отиде ми